

"Universul este ciclic, omul la fel, doar Dumnezeu ne vrea exponențiali"

Nicolae VASILE

Nicolae VASILE

UNIVERSUL CICLIC (2)

GENEZA (2)

APARE INTELIGENȚA!...

Materia inteligentă nu avea, nici viața ce fusese până-atunci, ea însemna..., ce oare însemna?... Ce faci când nu te mai descurci?...

Forme de viață multe și ființe au apărut și încă vor apărea, acestea, cu ale lor puțințe, putea-vor trăi, nu vor dispărea?

Unele se vor selecta de acum, dând speciei lor consistență, și-au dezvoltat, ele știu cum, ideea și dorința de... inteligentă!

Memorarea și repetarea unor fapte bune întâmplare, corelarea lor cu toate celelalte, au însemnat lucruri învățate.

Toate puse cap la cap au crescut, s-au adunat, și au condus la selecția care să protejeze specia.

Totul ce este viu, într-un mare pustiu, ca să rămână-n viață, simte, reține și învață.

Diferența esențială a lumii vii, de cea materială, nu ține de consistență ci vine din... inteligentă!

Materia există ca atare, inteligentă, ea nu are, alta nouă nu mai apare, dar niciodată nu dispăre!

Vântul universului o spulberă și-o împarte, forțele atracției însă le adună-n altă parte.

Materia vie, materie vie Dumnezeu a vrut să fie, are o diferență de esență, ce vine din... inteligentă!

Partea vie, care simte, un prim început de minte, dintre multe selectează și apoi... le memorează.

Asta-nseamnă că trăiește, poate culege și alege, și din orice nouă situație, scoate câte-o informație!...

Inteligenta, deci, este vie,... și crește,... informație să fie, este legată și de trăire, acumulare, selecție și simțire.

APARE SOCIETATEA!...

Odată apărută, lucra inteligența, puternic ești nu doar dacă lupți, îți poți mări și-altfel puțința, să te aduni... cu cât mai mulți.

Un mod de viață nou a apărut, pentru ființele singure de-atunci, văzut-au că trăiesc mult mai mult, cei ce se-adună și nu stau cuci.

Și-așa ideea de societate a apărut, ființele stinghere s-au organizat, și au dorit din ce în ce mai mult, să fie împreună și să stea la sfat.

Să se apere, s-au întâlnit la început, unul pe altul apărându-se, ei s-au unit, uniți fiind, au și vânat mai mult, și le-a plăcut, nu s-au mai despărțit!

Făcând adăpost, văzut-au că au spor participând toți cu ce era al lor, împreună muncind,... s-au îmblânzit, dormind la un loc,... s-au încălzit.

Mâncarea încă îi mai separa, și fiecare lupta pentru el, cum nu se poate trăi fără ea, trebuia minte și braț de oțel!

Pe pământ, pe sub pământ, în aer, în apă, unde au putut, crescut-au împreună mult ființele, urmându-și la un loc dorințele.

Orice vietate, pe al ei teritoriu, din Paradis până-n Purgatoriu, chiar și cei care sunt în Infern, luptă și vor să trăiască... etern!

APARE OMUL!...

Chiar de atunci, de la-nceput, efortul fizic n-a fost de dorit, au încercat toți, tot ce-au putut, dar numai unii... au și reușit!

Unele dintre acele ființe, schimbându-se după dorințe, au dovedit mai multă puțință cu efort, inteligentă și voință!

Deși trăia la început în pom, una dintre ființe, numită om, a căutat o viață mai ușoară, să nu obosească sau să doară!

Armele și uneltele inventate, l-au diferențiat pe acest om de restul animalelor primare, l-au ajutat să coboare din pom!

A început să gândească mai mult, de alte ființe nu s-a mai temut, a reușit chiar să se organizeze, să se apere mai bine, să vâneze.

Nimic în cale nu-i mai stătea, muncea, vâna și avea ce mânca, i se deschidea în față lumea toată, iar haita, ca grup, devenea ceată.

Multe încă nu le înțelegea, dar nici prea tare nu-l deranja, cât timp avea ce mânca și de ceilalți se putea apăra.

(va urma)

Ovidiu TUȚIUIANU

ILUZIE OPTICĂ

Când te-am văzut întâia oară, credeam că tot ce zboară se mănâncă. Când te văzui apoi și ... încă, crezui că tot ce se mănâncă, zboară!

SFATURI PENTRU NEPOȚI

Cu chibrit de încercați Jocul, Fiți atenți să n-amorsați Focul.

Când veniți să vizitați Marea, S-ar putea ca să gustați Sarea.

Dacă vreți ca să salvați Omul, Aveți grijă să udați Pomul.

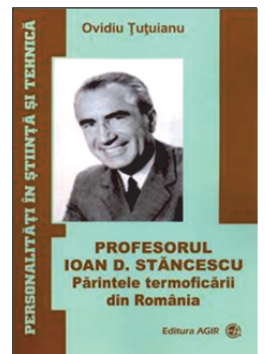
Când mereu revendicați „Partea”, Mai bine utilizați „Cartea”.

Voi ce-n viață îndurați Chinul, Un remediu nu uitați: Vinul.

Când ajungeți s-abonați Somnul, E un semn că așteptați „Domnul”.

Lansare de carte la Literar ing

aprilie 2015

Ovidiu TUȚIUIANU

Încă de la înființarea Cercului de creație al inginerilor scriitori din AGIR - "Literar ing", una dintre direcțiile prioritare de acțiune a fost cea a publicării unor lucrări despre viața marilor ingineri români, care activează sau au activat în țară sau în străinătate.

Dintre rezultatele umane ale profesorului Ioan D. Stăncescu putem enumera pe distincții urmași ai acestuia, precum prof. Aurel Leca, prof. Victor Athanasovici, prof. Miltiade Cărlan, dr.ing. Ioan Ganea, dipl.ing. Ovidiu Tuțiuianu, autorul prezentei cărți, etc. Toți au preluat din spiritul multidisciplinar al mentorului lor ducând mai departe căile deschise de acesta.

Nicolae VASILE

Personalitate fascinantă, profesorul Ioan D. Stăncescu a fost un om dăruit cu multe și strălucitoare calități, un înalt patriotism astăzi tot mai rar întâlnit, un deosebit respect față de muncă, de cinste și cu o mare deschidere spre valorile europene și ale lumii democratice.

Pentru mine, cartea domnului Ovidiu Tuțiuianu este aproape o călătorie emoționantă în propriul meu parcurs universitar și profesional. Profesorul Ioan D. Stăncescu, figură emblematică a învățământului politehnic ingineresc din Bucureștiul anilor 60-80, îmi aduce aminte de anii de studenție, de respectul și admirația aproape mistice pe care le-am avut față de profesorii Institutului Politehnic din București. Iată de ce simt nevoia de a-i mulțumi domnului inginer, scriitor și om de cultură care este Ovidiu Tuțiuianu pentru aceste pagini de evocare pe care le-am citit dintr-o singură mișcare, fără a mă întrerupe, captivat de frumusețea și farmecul poveștii.

Gheorghe INDRE

Nicu DOFTOREANU

TANGOU PE ... CREDIT

Timpul e necruțător chiar și pentru cei ce mor!

Le dispar din amintiri nenăscutele... iubiri

Și nu se mai regăsesc printre cei care trăiesc!

Însă totu-i relativ: Nimic nu-i definitiv, Când pășești în infinit! Nu te lăsa copleșit...

Că timpu-i nelimitat pentru cel ce a plecat,

Fiindc-ar fi mare păcat să te crezi de timp curtat!

Timpul nu-i nemuritor, dar nici înțelegător!

Așa că să încercăm, să nu îl prea supărăm,

Să-l asezonăm cu dor, acceptându-l ... CREDITOR!

Gheorghe MANOLEA

ISTORIE LA STOINA

Părea o zi banală, chiar plictisitoare, greu de suportat. Inspecție specială la un Grup școlar dintr-o comună cu „istorie” petrolieră – Stoina, Gorj. Mai fusesem la Schela de foraj Stoina prin anii '84 – '85. Mai întâi o vizită de „documentare” însoțit de directorul Stanciu. M-a frapat dotarea pe care o aveau, atât pentru partea de acționare a sondei (sisteme de acționare cu motoare de curent continuu și redresoare comandate), cât și pentru partea de achiziție a datelor geologice obținute în procesul de foraj. Într-un container, folosit și azi pe șantiere, se afla un ECAROM 800 (produs la Fabrica de Elemente pentru Automatizare – FEA București) pe post de concentrator de date achiziționate în timpul forării sondei. Pe ușa deschisă se vedea „industria petrolieră” în toată splendoarea din anii '80, iar pe fereastră se vedea porumbul care depășea bine de tot un stat de „petrolist”. Mi s-a părut atunci, în acei ani, o asociere convingătoare pentru studenții grupei de „Acționări electrice” cărora le predam cursul de „Utilizarea calculatoarelor în acționările electrice”. Vroiam să-i conving că viitorul este al calculatoarelor.

A trecut de atunci mai bine de un sfert de veac. Industria petrolieră de la Stoina este aproape istorie. Grupul Școlar Industrial Stoina are elemente moderne: uși din termopan, ferestre din termopan, sisteme de alarmare antiefracție cu senzori de mișcare, săli pline de calculatoare, Internet. Pe hol, parcă rușinate că stau în calea „modernului”, câteva vitrine ticsite de istorie: un corn și câteva oase de mamut, un ceainic de demult, o spată pentru războiul de țesut, un pieptene pentru căneapă, un vas rotund din lemn pentru unt, o ploscă din lut frumos pictată, câteva „sărărițe” tot din lut, dar numai uscat, fără ornamente, linguri de lemn. Și printre toate stau modeste câteva tăblițe pe care au învățat să scrie bunicii noștri, părinții noștri. Și eu am scris în clasa I, mai mult în joacă, pe o tăbliță.

Profesoara la care am fost în inspecție a absolvit Facultatea de Electromecanică din Craiova în 1988. A ținut o lecție exemplară, ca la carte, despre acționări electrice. Încă o dată, nu mi-a părut rău că, în acei ani, am fost „aspru” cu studenții. Nici elevii de la Stoina, mai ales elevele, nu au fost mai prejos.

Și uite așa, o zi care se anunța banală, s-a transformat, pentru mine, într-o zi istorică. Istoria este ca o busolă care indică de unde s-a plecat, unde s-a ajuns, dar mai ales ne dă „puterea” de a merge mai departe.

Slujitorii școlii de azi au nevoie de puterea de a merge mai departe.

(Găsiți câteva fotografii de la Stoina pe <http://gheorghe.manolea.ro>)

**Ioan
GANEA-CHRISTU**

MEDITATORUL

De mic, de când am perceput acest cuvânt, am fost nedumerit de înțelesul dublu al acestuia: pe de o parte, cel propriu al rădăcinii – meditație – care presupune gândire, cugetare adâncă, examinare profundă, reflecție ... și acțiunea omului de a medita; pe de alta, activitatea de pregătire suplimentară a lecțiilor, majoritatea în particular, în afara orelor din programa școlară, în acest caz mai potrivită fiind denumirea de preparator sau pregătitor.

Pentru acest al doilea sens, aveam alte două puncte de vedere, chiar opuse: dintr-unul percepeam un lucru oarecum rușinos, ca vreun elev să aibă nevoie de așa ceva (ori era rămas în urmă datorită unor motive serioase, ca de exemplu boala de hepatită care făcea să repeți chiar anul, ori subiectul era neprieten al școlii și al învățăturii pe care părinții, responsabili și cu ceva dare de mână, o impuneau acestuia); din celălalt punct de vedere, percepeam fenomenul ca pe o activitate laudabilă, ca cineva studios să aprofundeze, să acumuleze cunoștințe peste nivelul școlii, pentru a participa la olimpiade, de exemplu, cu toate că și pentru acestea erau ore suplimentare organizate. O categorie aparte o reprezentau anumite materii ca limbile străine, baletul, muzica, artele plastice etc.

Practic, în clasa a VIII-a, înaintea examenului (serios!) pentru admiterea în liceu am făcut ce făceau majoritatea colegilor, o sistematizare (așa cum îi zicea domnul profesor de matematică) și o evaluare (cum îi zicea doamna profesoară de română).

Pe rând, profilul generalizat al profesorului vremii și al sistemului (sau poate am avut eu noroc de un om serios, cu dragoste de copii, cu toate că, sau tocmai de aceea că nu avea copii), cu un scris impecabil, caligrafic, cu înflorituri aproape pictate, cu o vorbă blândă și multă răbdare. Parcă îl văd pe domnul profesor Văcăreanu (nimeni nu-i zicea tovarăș!) cum scria elegant pe tablă: *Problemă, Teoremă, Teză, Ipoteză*. ... iar între două exerciții sau probleme mai complicate ne spunea și o glumă pentru desindere. Și ce desene!... Parcă erau trasate cu rigla toate figurile și corpurile geometrice ... Venea câte o oră (50 de minute) pe săptămână, în trimestrul II, la mine acasă, timp în care îmi verifica tema suplimentară anterioară, mă întreba dacă am întâmpinat greutăți, făceam exerciții deosebite de prin „Gazeta matematică” sau „culegeri” și îmi dădea altă temă de recapitulare pentru data viitoare. La ultima ședință, mai lungă, mi-a dat lucrare de simulare a examenului, cu subiect din anii anteriori. Mi-a ieșit! Și aceasta m-a încurajat să merg fără prea multe emoții la examen.

Despre doamna Staicu nu mai știu mare lucru; era diriginta sorei mele care era încântată de tot ce făcea pentru elevi. Întâmplător și diriginta mea era tot profesoară de limba și literatura română, dar era *tovarășă tiană* și n-aș fi putut s-o mai suport și la ore suplimentare. Și era doamna de care scriu, înaltă și frumoasă, aproape blondă, cu ochi albaștri peste care erau ca pictate niște sprâncene groase, dese, ceva mai închise la culoare decât părul. Blândă, dar și categorică, după câteva ședințe, le-a spus părinților că nu e cazul să cheltuiască niște bani și pentru această materie. Mi-a dat și ea la sfârșit o probă de examen mai grea decât cele care au fost în anii anteriori și am dovedit-o... Eram artist (părerea doamnei!) la „pictarea” despărțirii frazelor, realizând adevărate structuri, ca la chimia organică.

Peste patru ani s-a repetat figura, de astă dată pentru bac și intrarea la facultate. Am cunoscut un coleg al unei rubedenii, un inginer extraordinar care lucra la IPRS Băneasa, la programul planului cincinal, pe cel mai mare calculator din acea vreme; îmi spunea acesta de Felix – nu-știu-cum. Avea întotdeauna, pe biroul la care mă primea, foi A3 și un cilindru cu creioane din grafit masiv îmbrăcate într-o vopsea roșie, în permanență ascuțite; când se toceau lua altele. Pe aceste foi mari puteam desfășura exercițiile de matematică și corpurile geometrice având o viziune foarte clară asupra ansamblului. M-a pus să-mi desenez în culori diferite formulele matematice pe niște planșe pe care le-am agățat acasă, pe perete, la vedere. În micile pauze îmi povestea despre planificarea sau previziunea personală a multor evenimente din viața sa, pe cel puțin doi ani, cu o precizie inimaginabilă; de pildă, peste 14 luni și 3 zile, după înmormântarea tatălui, care atunci era bine merți, va lua avionul și se va duce cu soția la un congres la Praga, unde va primi un titlu științific important și unde va concepe al doilea copil – fată!

Am păstrat mult timp câteva foi cu sistematizarea algebrei, geometriei, trigonometriei și analizei matematice care reprezentau adevărate bijuterii ale ordonării minții omenești.

(va urma)

**Corneliu
CRISTESCU**

TOATE CELE TREI NEPOATE

E plină viața de surprize,
Dar una-ntrece chiar pe toate,
S-ajungi în prag de bătrânețe,
Să-ți dea copiii, trei nepoate!

Eu mi-am dorit să am băieți,
Dar important e, peste toate,
Deși, ei nu mi-au dat nepoți,
Că sunt bunic și-am trei nepoate!

Desigur, încă mai visez...
Dar ei mi-au zis că poate, poate,
Mai este loc pentru-un NEPOT
Pe lângă cele trei nepoate.

Am poze multe, le privesc,
Mă laud la toți și la toate,
Le-arăt la alții, mă mândresc
Că sunt bunic și-am trei nepoate!

Sunt fericit și-mi este bine,
Că sunt frumoase și dotate,
E clar că seamănă cu mine
Chiar toate cele trei nepoate!

MIRUNA cântă ziua-n casă,
O fac... ARTISTĂ, de se poate,
E talentată și frumoasă,
E prima dintre trei nepoate.

E un simbol al veseliei,
Cu mult noroc, chiar că se poate
Să fie VOCEA ROMÂNIEI!
MIRUNA, una dintre trei nepoate.

Frumoasa TEO, altă DIVĂ!
Energică de nu se poate...
Pe ea vreau să o fac SPORTIVĂ.
E-a doua dintre trei nepoate.

Dar TEO, vă spun, deocamdată
Pe BUNI o cam obosește.
Ea este foarte ocupată,
Vrea să învețe ...românește!

MARIA-i mică, gângurește-ntr-una
Ar vrea să zburde, dar nu poate.
Ea va cânta chiar cu MIRUNA.
Două surori, din trei nepoate!

MARIEI, când va crește, îi cer
Să fie DOCTORIȚĂ, de se poate,
De nu, măcar un...DR. INGINER
Ca TATA MARE-al celor trei nepoate!

Ce va urma, e-un lucru rar...
Și ce vă spun eu, chiar se poate,
Să nu uitați: vor fi NEXT STARS!
Chiar toate cele trei nepoate.

Acestea-s nepoatele mele,
Noi le iubim de nu se poate!
Trăim-vom, după..., doar prin ele,
Prin toate cele trei nepoate!

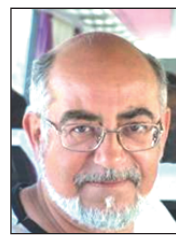
Mai dă-ne, DOAMNE, de se poate,
Încă un pic de sănătate,
Să văd pe cele trei nepoate
La casa lor. Și măritate!

Când viața nu-mi va mai ajunge
Și voi pleca înspre... dreptate,
Atunci, desigur, mă vor plânge
Din suflet, toate cele trei nepoate!

Noi le iubim atât de tare,
Le savurăm cu voluptate.

Semnează:

BUNI și cu **TATA MARE**,
Bunicii celor trei nepoate

Dan NOREA

CUVINTE HAINE

Pe-o plajă mai pustie, lângă dig,
Umbla o fată goală și fierbinte
Ce tremurând mi se plângea: "Mi-e frig".
Și-atunci am îmbrăcat-o în cuvinte.

I-am pus pe umeri două substantive,
Pe sânii i-am pus un adjectiv – superb,
La mijloc pre-pozitii, mai lascive,
Iară mai jos i-am pus... i-am pus un verb.

Ea mi-a propus - copilă fără minte -
Să procedăm la schimburi de cuvinte
Și aș fi acceptat, căci sunt un lord,

Dar mi-a cerut așa, fără rușine,
Un numeral prea mare și... în fine...
E clar c-a provocat un dezacord.

NU ȘTIU SĂ FIE REGULI ÎN IUBIRE

Nu știu să fie reguli în iubire,
Ca și-n război, orice este permis.
Să lași în urma ta dezamăgire
E un principiu fără compromis.

Când o cetate întâlnești și-ți place,
Asediul îl pornești c-un arsenal
Bogat, de arme tari. Și nu-i dai pace,
Știi sigur, va ceda într-un final.

Căci orice zid prezintă o fisură,
Ataci acolo, în același loc.
La urmă dai năvală, fără ură,
Știi sigur ce așteaptă – să-i dai foc,

Să-i furi ce-are de preț, s-o violezi.
...Și nu ai încotro. Te conformezi.

**Constantin-
Nicolae
GAVRILESCU**

SE-ASCUTE DOR, ÎN PIEPTU-MI, LENT

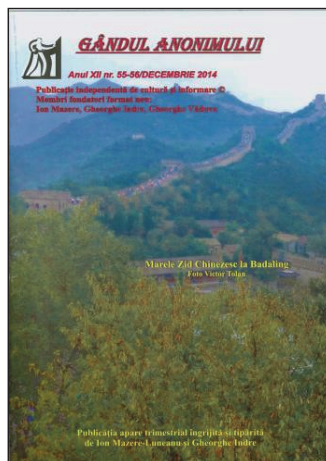
În goana trenului prin gară
rămas-a praful gri, difuz
ce-n rotoacele-ncet coboară,
lăsându-mă trist și confuz.

A fost o clipă indignată
și gara, dar și mintea mea,
plimbând privirea-mi obosită,
am vrut ca trenu-n loc să stea.

În lungul drum spre ținta lui,
țâșnit-a scurt din al său loc,
lăsând bariera timpului
s-aducă-n Lume alt noroc.

În goana lui, doar pentru-o clipă,
a șuierat din nou prelung,
pe-obraz, o lacrimă în pripă
se scurge-alene și eu plâng.

Și-a mai trecut un tren prin gară,
și-am mai trecut o clipă din prezent,
oftez mereu... a câta oară
se-ascute dor, în pieptu-mi, lent?

ISSN 1844-1033

GÂNDUL ANONIMULUI

Publicație independentă de cultură și informare

„Publicația - Gândul anonimului - a intrat în al XII-lea an de existență și sperăm, cu ajutorul Celui de sus și al celor de jos, colaboratori și cititori, să continuăm. Pentru că există o motivație, credem, a celor implicați, care necesită să fie cunoscută și recunoscută ca un merit. Prin urmare, odată intrați în acest an, al doisprezecelea, se impune o retrospectivă a drumului parcurs în timp, a mijloacelor folosite, a eforturilor materiale, fizice, morale și intelectuale pentru a ne da seama prin comparație de valoarea rezultatelor scontate, atâtea câte sunt”.

Ion MAZERE LUNEANU

„Amprentele sufletului”

„Dragi cititori,
Încă o revistă vine să vă mângâie sufletul.
Amprentele sufletului încearcă să fie o fereastră spre lume și viață, chemându-vă laolaltă truditari ai condeiului, tineri și vârstnici, să visați, să cultivați extaze, să poetizați frumosul din sufletele voastre.

În „Amprentele sufletului” ne propunem să cultivăm poezia bună, proza scrisă cu talent, critica literară elevată, istoria literară, biografia, arta plastică etc. Colectivul de redacție format din oameni care știu să aprecieze frumosul va selecta și promova cele mai interesante creații primite din toate domeniile literaturii și artei”.

Ion IONESCU-BUCOVU

Revista, cu apariție lunară, se află postată pe link-ul:
<https://www.facebook.com/pages/Amprentele-sufletului-revist%C4%83/703085596443733>.

Felicitări pentru acest prim număr și succes inimosului colectiv redacțional. Invităm pe această cale cât mai mulți autori să contribuie cu creații personale pe care să le transmită redactorului șef Eugenia ENESCU GAVRILESCU, pe adresa: corector.eu@yahoo.com !

Ioan GANEA-CHRISTU

ISSN 2393-4506

Colectiv de redacție:

Redactor șef: Nicolae VASILE
Redactori: Gheorghe INDRE
Cornelia POPESCU
Tehnoredactare: Ioan GANEA-CHRISTU

Conținutul materialelor publicate în Suplimentul literar aparține în exclusivitate autorilor
Toate numerele Suplimentului literar sunt postate pe site-ul: www.agir.ro